

Ezen a portréfotón egy fiatal nőt látunk, aki vágyakozva néz a kép jobb felső sarkába. Mint a legtöbb munkám, ez is fekete-fehér. Sima bőrének világosabb tónusait és válláig érő hullámos haját ellensúlyozza a mélyfekete háttér és a sötét felső.

Kissé balra dől, a feje a válla fölött az ellenkező irányba néz. Telt, sötét szemöldöke és dús ajkai vannak, és míg bal szeme a mi jobb oldalunkon magabiztosan néz a középtávra, a másik szeme hiányzik.

A kép a fény és az árnyék szimfóniája. A legvilágosabb területek az arcán, az orra hegyén és a szabadon hagyott vállán vannak, kissé jobbra a középponttól. Sötét felsője és nyaka, amelyet nem ér el a fény, majdnem olyan sötét árnyalatú, mint a fekete háttér.

A nevem Ian Treherne. Vak és siket vagyok, mivel 2-es típusú RP Usher-szindrómával születtem, és ezt a fényképet Olivia Deane, fogyatékkal élő modellről készítettem Canon 7D fényképezőgéppel és egy 17 mm-40 mm-es objektívvel.

Mindig is szerettem átélni azt, ahogyan egy kép hat rám. Különösen azt, ahogy egy fekete-fehér kép teszi, mert a monokróm tónusokban van valami, ami az időtlenség érzetét kelti.

15 éves voltam, amikor az orvosok közölték velem, hogy el fogom veszíteni a látásomat, ami rendkívüli hatással volt rám. A félelem és a sürgető érzés, hogy minél többet kell látnom és tennem, egyaránt eluralkodtak rajtam. Kitartásom, bátorságom és makacs elszántságom révén folytattam álmomat, hogy fotós legyek. Próbálgatások és tévedések révén tanítottam magam és tanultam a század nagy fotóművészeitől, például Nadartól.

Vaknak lenni bizonytalan út, szó szerint és átvitt értelemben is. Kiszolgáltatottnak érzem magam, és másoknál keményebben kell dolgoznom, hogy én is része legyek a társadalomnak.

Másképp látom és érzem a világot a szűk látókörömön keresztül, a valóságot a sötétségen keresztül tapasztalom meg, és az érzéseimet használom arra, hogy az élet kihívásaiban eligazodjak.

A fotózás hihetetlenül fontos számomra, mivel lehetővé teszi, hogy hidat építsek az emberekkel való kapcsolatteremtéshez. A világról és a vakok küzdelmeiről alkotott képemet az objektíven keresztül közvetítem és arra törekszem, hogy a legjobbat hozzam ki az alanyból, és hiteles, érzelmekkel teli portrét készítek róla.

A fekete-fehér fotózáshoz való hozzáállásom a gyermekkori némafilmek nézéséből ered. Mivel teljesen siketnek születtem, a szavak nélküli filmek vonzottak, a mozgóképekre és a képzeletemre összpontosítottam.

A film iránti szeretetem nőttön nőtt, olyan ikonikus rendezők noir filmjeit néztem, mint Orson Welles, Carol Reed és David Lean. Aztán beleszerettem az olyan modernkori nagyok munkásságába, mint Stanley Kubrick, Martin Scorsese és Wes Craven, tanulmányoztam az operatóri és filmművészeti munkásságukat.

Színvak is vagyok, de akkor is vonzódnék a fekete-fehér fényképezéshez, ha nem lennék az. Így az ember kizárhatja a színek zaját, és a kontrasztra, a középtónusokra, a kiemelésekre összpontosíthat. Illetve a kép alapötletére, kompozíciójára, formáira.

A portréfotózásban személyiségük ereje közvetíti az alanyok karakterét, a hétköznapit valami rendkívülivé varázsolva. Remélem, ez Olivia portréjánál is érzékelhető.

Ő egy Kaito nevű kisfiú édesanyja, és 14 éves korában vesztette el a jobb szeme világát egy retinoblasztóma nevű rákos megbetegedés következtében. A betegséget általában öt év alatti gyermekeknél diagnosztizálják, így ő a legidősebb személy,

akinél valaha is diagnosztizálták ezt a ritka betegséget.

Olivia elmondta, hogy a hiányzó szeme az, amit a legjobban szeret magában. "Ez készítetett arra, hogy megtegyem mindazt, amit az elmúlt években elértem." - mondta. "Ez juttatott a legboldogabb helyre, ahol valaha voltam."

Ezt a képet "Jövő" névre kereszteltem, amiatt, hogy kicsoda is Olivia, és mit akar elérni. Arról beszélt, hogy inspirálni és bátorítani szeretné a fogyatékkal élőket, hogy vállalják fel a különbözőségeiket és a kihívásaikat. Tulajdonképpen, modernizálni szeretné a társadalmat, amelyben élünk, és olyan jövőt szeretne teremteni, amelyre a következő generációk is büszkék lesznek.

Oliviához hasonlóan én is elfogadom a fogyatékoságomat, és a munkám szerves részévé teszem. Vak fotósnak nevezem magam, nem csak azért, hogy másokat inspiráljak, hanem azért is, hogy a társadalmat arra készítsem, hogy gondolja újra a vak emberekről alkotott általános képet.

Tudtam, hogy az általam választott szakmai út megváltoztatja a társadalom gondolkodását, mivel nem illik bele a normákba, és hogy az eddigi felfogás megkérdőjeleződik majd. Szeretném megmutatni és inspirálni a többi vak embert, akik talán már gondoltak arra, hogy fényképezőgépet ragadjanak, ugyanakkor félnek a sztereotípiáktól és az előítéletektől.

A vakság egy spektrum. Az általános sztereotípiák egy kis százalékon alapul, a társadalom gyakran megkérdőjelezi és tévesen ítéli meg, amit a vak emberek tesznek.

Ugyanúgy, ahogy Olivia is kihasználta a fogyatékoságát, az én lázadó természetem mindig is elutasította, hogy mások felfogása korlátok közé szorítson.

Nem tagadom, hogy vaknak lenni nehéz, de mindenhol próbálok inspirációt meríteni. Nemcsak fotósoktól, de parasportolóktól is. Az a közös bennünk, hogy eltérő gondolkodásmóddal változtatunk a szabályokon, és megtörjük a társadalomra nehezedő, régi sztereotípiákat.